

KATARÍNA HARMATOVÁ

VZAJATÍ OSUDU

KATARÍNA HARMATOVÁ

V ZAJATÍ OSUDU

Katarína Harmatová: V zajatí osudu
Vydanie prvé
Copyright © 2024 Katarína Harmatová

Vyšlo na náklady autorky v roku 2024

Jazyková a štylistická úprava: Silvia Palušková
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Grafika: Depositphotos.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu autorky. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-570-5527-3
ISBN pdf: 978-80-570-5528-0
ISBN epub: 978-80-570-5529-7
ISBN mobi: 978-80-570-5530-3

„Je úžasné, ako niekto môže zlomiť
tvoje srdce a ty ho môžeš stále
milovať každým jedným kúskom.“

Ella Harper

1. KAPITOLA

Dnes bol ten deň, ktorý všetci poznáme ako deň blbec. Od rána mi nič nevychádzalo – zaspala som do práce, hneď počas prvej hodiny ma ovracal jeden z pacientov, ktorý prehýril celú noc v bare, a z jeho prenikavého dychu sa dalo hravo rozpoznať, o aký druh alkoholu mal nesmierny záujem a čo všetko bolo v ponuke. Bol ako chodiaci nápojový lístok. Lenže to ani zďaleka nebolo všetko. Dnes sa mi jednoducho smola lepila na päty od samého rána.

Konečne bolo pol piatej a ja som mohla opustiť nemocnicu, v ktorej som pracovala ako rezidentka. Svoju prácu som zbožňovala a už od detstva som sa túžila stať detskou lekárkou, ale počas štúdia na univerzite som si to rozmyslela a zamerala sa na všeobecné lekárstvo a urgent.

Niežeby som mala problém s deťmi, ale pozerat' sa na to, ako trpia, bolo nad moje sily. Na začiatku som si nahovárala, že som tam preto, aby som im pomáhala dostať sa z kaše, do ktorej ich osud dostal, ale po čase som prišla na to, že pri niektorých chorobách bola aj súčasná ve-da bezmocná. Hoci medicína napredovala každým dňom, v mnohých prípadoch to však išlo pomalšie než v lete na saniach.

Pozerat' sa smrti do očí bolo ťažké, či už išlo o detské-

ho alebo staršieho pacienta. Nikto z nich nechcel umrieť a tá predstava ich nesmierne desila. K lekárom vzhládali ako k Bohu, akoby ich život bol iba v ich rukách.

Ešte skôr ako som sa vybrala na stanicu metra, som rýchlo vbehla do jednej z kaviarní, aby som si kúpila niečo pod zub a hlavne do seba vliala poriadnu dávku kofeínu. Bola som unavená a večer ma čakala ešte hrba materiálu, ktorý som si musela preštudovať. Môj starší kolega Bryan, ktorý dohliadal na môj rezidentský pobyt, mi občas dával zabrat'.

Dobrych desať minút som si musela vystáť v rade, kým som sa konečne dostala k pokladni a mohla si objednať. Čokoládové cookies a šunkový sendvič som si schovala do kabelky na neskôr a pred odchodom som si do kávy ešte primiešala cukor a smotanu.

„Doriti, to hádam nie,“ zahrešila som, keď do mňa drgol jeden muž a vyliala som si svoju túžobnú dávku energie na svetloružovú blúzku. Rýchlo som vytiahla z kabelky papierovú vreckovku a začala si zotierať z prs nadýchanú mliečnu penu, hoci som vedela, že to nemá zmysel.

„Ospravedlňujem sa,“ prehovoril dotyčný pán a aspoň mal tú slušnosť, že mi vzal z ruky poloprázdny pohár, aby som sa mohla venovať svojej blúzke. „Veľmi ma to mrzí.“

„Načo máte oči?“ oborila som sa na muža, ktorý mal túto nehodu na svedomí. Uvedomovala som si, že som k nemu nebola bohvieako milá. Keby som za sebou nemala taký ťažký deň, ktorý sa podpísal pod moju mizernú náladu, určite by som takto nevhodne nezareagovala. Bola to predsa len nehoda.

„Aby jedli,“ zasmial sa a jeho hlas i ten prenikavý smiech mi boli zrazu nejaké povedomé.

Okamžite som zdvihla pohľad od ufúlanej blúzky a uprene pozrela na muža, o ktorom som si myslela, že ho už nikdy v živote nevidím.

Erick! Dych sa mi zasekol v hrdle. Pobavene na mňa upieral tie svoje tmavohnedé oči, v ktorých som sa kedysi dokázala tak ľahko stratiť. Vôbec sa nezmenil. Ba vlastne áno. Bol ešte krajší, než som si ho pamätala.

S pricapenou papierovou vreckovkou na hrudi som naňho civela a v tom krátkom okamihu sa mi pred očami ako rozbúrené tornádo prehnali všetky spomienky na detstvo, v ktorých sa objavoval tento muž.

Bol takmer hriechne krásny. Mal vystupujúce líčne kosti, výrazné obočie a oči ako horúca čokoláda, ktoré teraz s pobavením upieral na mňa. Vlasy mal vyčesané a upravené gélom.

Vyzeral skvelo, akoby práve vystúpil z nejakého módného katalógu či z televíznej reklamy. Na sebe mal čierne elegantné nohavice, v ktorých pekne vynikali jeho svalnaté stehná, čistobielu košeľu a čierne sako.

„No, obyčajne hlcem ženy očami ja, ale ten tvoj očividný záujem mi nesmierne lichotí. Ani sa nemusím pýtať, či sa ti páčim, pretože tvoj pohľad a otvorené ústa hovoria za všetko,“ uškrnul sa a moje srdce začalo opäť normálne biť.

„Len si nelichot’,“ škrobene som sa usmiala. „Ja len neviem, či ťa mám prizabiť alebo vyobjímať,“ tresla som bez premýšľania, hoci bola moja odpoveď pravdivá. Do tohto muža som bola niekedy šialene zamilovaná.

„To druhé sa mi pozdáva viac,“ flirtovne na mňa žmurkol. „Si originálna.“

„Prečo si to myslíš?“ spýtala som sa a ďalej sa venovala blúzke.

„Pretože na podobné slová sa ma ešte žiadna baba nesnažila zbalit’.“

„Možno preto, že ja sa ťa ani nesnažím zbalit’.“

„To by bola veľká škoda,“ nevinne mykol plecom. „Mal by som ti čo ponúknuť.“

Úsmev mi preťal tvár. Ak už nič iné, tak práve toto som mu verila. Jeho vyšportované a dobre stavané telo som si už neraz dôkladne obzrela, keď ho vystavoval na obdiv u nás doma pri bazéne.

„O tom nepochybujem,“ preletela som ho pohľadom. „Ale, bohužiaľ, taký luxus si nemôžem dovoliť, Erick Peterson.“

Erick bol niekdajší najlepší kamarát môjho brata, ktorého som už dobrých pár rokov nevidela. Neboli sme dôverní priatelia, ale keďže u nás trávieval skoro celé dni, jeho prítomnosti sa nedalo vyhnúť.

Medzi nami bol šesťročný rozdiel a v tom čase som bola ešte poriadne hanblivá a neskúsená tínedžerka, ktorá sa namiesto toho, aby sa s ním otvorene porozprávala a lepšie ho spoznala, radšej schovávala po kútoch a statočne sa vyhýbala jeho podmanivému úsmevu. Bola som ako sivá myška, preto niet divu, že sa na mňa nepamätal.

Neuniklo mi, ako mu šklblo lícom, keď počul svoje meno. „My sa poznáme?“ neveriaco na mňa hľadel a bolo vidieť, ako mu to v hlave rotovalo. „Niečo mi uniklo?“

„Všetko, môj zlatý,“ začala som si ho doberať.

„Chodili sme spolu a ja som sa k tebe nezachoval ako pravý džentlmen?“ opatrne okúsil.

„Si riadne mimo,“ usmiala som sa a podišla k smetným košom, aby som sa zbavila mokrých vreckoviek. Erick ma nasledoval.

„A poznáme sa?“

„Samozrejme, a veľmi dobre,“ natáhala som ho.

„Myslíš tým aj ako telo na telo?“ prekrížil si ruky na hrudi a v očiach mu nebezpečne zaiskrilo.

S potešením som sa rozosmiala. „Uisťujem ťa, že k tejto méte sme sa nedostali, ale už si sa ma dotýkal.“

„Všade?“ povytiahol obočie. Snažil sa ma niekam zaradiť, len sa mu to nedarilo.

„Nie,“ capla som ho rukou po predlaktí. „Len na určitých miestach.“

„Tak kto si?“ pomaly mu dochádzala trpezlivosť.

„Som Raegan, Nicholasova sestra,“ nakoniec som mu prezradila svoje meno a natiahla k nemu ruku. „Rada ťa opäť vidím.“

Erickom nebadane trhlo od prekvapenia, no plameň v jeho očiach ďalej intenzívne horel.

„Strieľaš si zo mňa?!“ pomaly sa zmohol na odpoveď a moju ruku prijal. „Tá malá bucl'atá slečinka, ktorá sa mi vyhýbala ako čert krížu? Neverím, že by z teba vyrástla takáto cica.“

Uškŕňal sa ako blázon a iskričky v jeho očiach mi vŕhali do tváre horúčavu. Vo všetkom mal pravdu. Nie vždy som disponovala super postavou, ale keď sa mi podarilo zbaviť sa detskej zaoblenosti, moje telo sa začalo vyvíjať tým správnym smerom. K tomu som ešte pravidelne športovala a tá námaha veru stála za to.

„Cica nie, ale žena určite,“ precedila som pomedzi zaťaté zuby. Nepáčilo sa mi, ako sa zrazu karta otočila. O svojej nelichotivej minulosti som sa teraz nechcela baviť. Na to bolestivé obdobie som sa skôr snažila zabudnúť, nie si ho pripomínať.

„Tak to snád' nie,“ neveril mi.

„Dúfam, že budeš aspoň taký milý a odvezieš ma domov, nech nejdem cez pol mesta ako vytečená cisterna na mlieko,“ rýchlo som zmenila tému.

Dych sa mu trochu zadrhol, keď jeho tmavohnedé oči zaleteli k mojej hrudi. Ako inak. Moja mokrá blúzka, teraz dobre priesvitná, odhaľovala bielu čipkovanú podprsenku bez výstuže. Bradavky, ktoré mi možno ešte pred chvíľou stáli kvôli chladu, sa teraz týčili z úplne iného dôvodu.

„Tak, čo bude s tým odvozom?“ pripomenula som mu svoju otázku.

„K vám domov?“ obočie mu vystrelilo až ku korienkom vlasov.

„Nie,“ prevrátila som oči. „Ku mne domov. Už dávno som vyletela z rodičovského hniezda.“

„Neviem, či je to dobrý nápad,“ prestúpil z nohy na nohu.

„Dobrá-nedobrá, ja ti nedávam na výber. Je už síce marec, ale vonku ešte stále mrzne a mne bude o chvíľu všetko na hrudi stáť v pozore. Takže ma nenúť prosiť a poďme,“ oborila som sa naňho.

„Reagen,“ zalapal po dychu. „Nemôžeš predsa so mnou takto hovoriť. Si takmer ako moja sestra.“

„Bože dobrý, pokiaľ viem, tak nám v žilách nekoluje tá istá krv a sme dospeli,“ zastonala som. „A ak ma pamäť neklame, tak už dobrých päť rokov nie som ani tvojou *takmer* sestrou.“

„Tou budeš predsa vždy,“ odvrkol urazene.

„Preto by si mal brať ohľad na moje zdravie a odviešť ma domov. Stavím sa, že už máš po pracovnej dobe a tie tvoje kočky, ak o teba ešte stále stoja, môžu chvíľu počkať,“ drgla som do neho laktom a začala ho ťahať k východu. „Tak už poď, nemám na teba celý večer. Ešte ma čaká kopa práce.“

„Nie si nejaká panovačná?“ zahriakol ma a vytrhol si ruku z môjho zovretia.

„Nie, no dá sa to rýchlo zmeniť,“ obrátila som sa k nemu a koketne zaklipkala mihalnicami. „Ale radím ti, radšej to neskúšaj. Dnes už mám aj tak dosť príšerný deň.“

Erick len rezignovane pokrútil hlavou a viac to nekomentoval. Podržel mi dvere, aby som mohla vyjsť z kaviarne, a kráčal pár krokov predomnou k malému parkovisku, kde nechal svoje auto.

„Športiaky zbožňujem,“ zaškerila som sa, keď už z diaľky odomkol svojho miláčika.

„To je škoda.“

„Prečo?“ spýtala som sa ho.

„Pretože som až do poslednej chvíle dúfal, že dáš prednosť taxíku.“

„Býval si milší,“ odsekla som a nasledovala ho.

„Voľakedy sme stáli na jednej strane.“

„Nefrflí, ja som nestranná,“ povzdychla som si.

„Nestranná?“ To slovo z neho vyšlo tak nahlas a pri rýchlo, akoby ho počul po prvýkrát v živote.

„Áno,“ zdôraznila som. „Som neutrálna a nestaviam sa na nijakú stranu.“

„Ja viem, čo to slovo znamená,“ odsekol podráždene a otvoril mi dvere. „Pod, nastúp si.“

„Ó, veľmi rada,“ pomädľila som rukami a dvakrát sa núkať nenechala.

„Aspoňže máš dobrý vkus,“ zamrmlal si popod nos a pridržoval mi dvere, aby som si mohla sadnúť.

S radosťou som sa vnorila do koženého sedadla a pohodlne sa usadila. Kým Erick obišiel auto, aby sa ku mne pridol, zhlboka som sa nadýchla vône, čo sa šírila vnútorom. Bola to zmes pravej kože a parfumu, ktorý som už vo vnútri kaviarne zacítila z Ericka. Nič prenikavé, skôr decentné a mužné.

„Tak, kam ťa mám hodiť?“ spýtal sa a prebudil svojho miláčika k životu.

„Že hodiť,“ urazila som sa naoko. „Čo som ja vrece zemiakov?“

Škaredo na mňa pozrel, ale kútikmi úst mu trhlo. Neurazil sa. „Tak, kde mám vysadiť ten tvoj kostnatý zadok?“ skúsil to ešte raz.

„Pch,“ nepekne som si odfrkla. „Keby si si dal tú ná-

mahu a siahol si naň dlaňou, tak by si ihneď tvrdil niečo iné. Je síce hocijaký, ale kostnatý určite nie.“

„No,“ mykol nevinne plecom, „o tom by sa dalo polemizovať a moje oči ma zatiaľ ešte nikdy nesklamali,“ rozžiariť sa. „A pre tvoju informáciu, v kaviarni som mal dosť času to tvoje spomínané pozadie dôkladne preskúmať. A je kostnaté.“

„Nie, nie je,“ trvala som na svojom. „A žiaden chlap sa zatiaľ nestážoval,“ dodala som a odvrátila pohľad von oknom. Nemusel vedieť, že som s chlapmi nemala takmer žiadne skúsenosti.

Erick sa zasmial spôsobom, ktorý som dobre poznala, a zároveň už roky nepočula. Bolo osviežujúce vrátiť sa do starých dobrých čias a taktiež to uvoľnilo napätú atmosféru v aute.

„Keď povieš,“ lenivo prehodil.

„Tak, kam to bude?“ spýtal sa ma už po druhýkrát a ja som si len teraz uvedomila, že ešte stále krúžime po parkovisku.

„Aha,“ uškrnula som sa. „West Melrose Street, poprosím.“

„Ani nemusíš,“ uchechťol sa. „Veľmi si mi nedala na výber.“

„Auu, to bolelo“ snažila som sa pôsobiť dotknuto.

„Ako sa má Nick?“ spýtal sa ma po chvíľke ticha.

Prekvapene som k nemu vzhliadla. „Vážne ťa to zaujíma alebo len chceš byť milý?“ Vôbec som netušila, ako sa k nemu správať.

Erick a môj brat boli odmalička nerozlučná dvojica, kým sa Erick nevyspal s Nickovou priateľkou, vlastne už s vtedajšou snúbenicou Lorren. Niežeby mi to bolo ľúto, pretože Lorren, hoci bola pekná, nestála za nič. Podľa mňa bola prelietavá, užívala si pozornosť všetkých

mužov okolo seba a veľmi rada flirtovala. Všetci to videli, len môj brat nie. *Idiot jeden!* Bol do nej úplne zbláznený a mal na očiach klapky. Nie nadarmo sa hovorí, že láska je slepá.

Takže, ak som chcela byť k sebe úprimná, musela som si jednu vec priznať, a tou bola vďačnosť. Bola som Ericovi vďačná, že ma takej podlízavej a neúprimnej švagrinej zbavil. Áno, ani trochu som ju nemala rada. Na Nicholasa mala negatívny vplyv. Omotala si ho okolo prsta a ten somár skákal presne tak, ako ona pískala. Všetko muselo byť podľa nej a takmer všetky rozhodnutia robila zaňho, čo bolo nebezpečné.

Vedela som, že po prevalení tej aféry to môjho brata zlomilo, ale časom musel i sám prísť na to, že mu Erick urobil veľkú láskavosť. Zbavil ho bremena, ktoré si uviazal okolo krku, a konečne mohol voľne dýchať. Jej odchodom nič nestratil, skôr naopak. Veľa získal a hlavne dostal späť svoju slobodu. Ale ako vravím, láska býva slepá.

„Vážne ma to zaujíma,“ povzdychol si Erick. „Nick bol predsa môj najlepší priateľ a keby si ma vypočul, pochopil by, že to nebola moja vina.“

„No,“ skepticky som sa na neho pozrela, „na sex musia byť dvaja, takže nehádz všetku vinu len na Lorren.“

„To ani nerobím,“ odvetil podráždene a prudko zastavil na červenej, až som skoro skončila na čelnom skle. „Radšej to nechajme tak,“ nakoniec ukončil túto debatu.

Zvyšok cesty sme strávili v príjemnom tichu. Obyčajne by som sa išla pretrhnúť, aby som to desivé ticho zahnila, ale mne to napodiv takto vyhovovalo. Vôbec som sa necítila nesvoja či trápne a ani najmenej som nemala potrebu vyplňať mlkvosť, ktorá nás obklopila.

Cesta ubiehala rýchlo a ja som sa miestami utápala

v ďalekých spomienkach. Myšlienkami som zaletela až do čias, keď bol Erick ešte u nás doma varený-pečený. Spomínala som si na to, ako som sa mu vyhýbala, pretože sa mi vždy páčil, ale ja som bola pre neho iba mladšia sestra jeho kamaráta. S Nickom si zo mňa často robili srandu a neustále si ma doberali, čo ma znervózňovalo a zahanbovalo. V Erickovej prítomnosti som strácala nielen hlavu, ale i slová, čo im nahrávalo do kariet.

Ale to bolo vtedy. Teraz som už nebola ustráchaná tínedžerka, ktorá pri pohľade na sexy chlapa bočila očami a padala do kolien. Teraz som si tieto pohľady vychutnávala a vedela som oceniť dobre udržiavané telo s tehličkami na bruchu.

Užívala som si Erickovu prítomnosť a po očku som sledovala, ako mu to pri riadení auta svedčí. Zvláštne, nie? Kto si už len všíma, ako to chlapovi sekne s rukami na volante? Ja áno! A to nebolo všetko. Každou sekundou som si uvedomovala, že sa moje city k nemu ani za ten dlhý čas nezmenili. Len niekde hlboko spali. Uvažovala som, že sa so mnou možno len zahrávala moja fantázia alebo ma ovládla priateľská nostalgia, ale zaručene sa so mnou niečo dialo.

Keďže som bola lekárka, veľmi dobre som vedela, že za môj zrýchlený pulz a rytmickejšie údery srdca nie je zodpovedná prenikavá hudba, ktorá sa šírila autom, ale že ten dôvod bol niekde inde. Spôsobovalo to teplo, ktoré sálalo z Erickovho tela. Na svoje veľké prekvapenie som musela skonštatovať, že moje telo na neho stále reaguje, a už len potrebujem prísť na to, či to bolo dobré alebo zlé znamenie.

Erick, Erick! Prečo si sa tu teraz objavil? Priaznivé myšlienky budúcnosti a zabudnuté emócie minulosti sa vo mne navzájom otvorene bili. Prečo sme sa za tých

uplynulých päť rokov ani raz nestretli? Nenarazili na seba čistou náhodou tak ako dnes? Bol by sa mi prihovoral alebo ma ignoroval? Premýšľala som ďalej, aj keď moje vlastné podvedomie sa mi úprimne vysmievalo. Ved' by ťa ani nespoznal, presne ako dnes!

„Tretia budova zľava,“ prehovorila som, keď sme sa ocitli v mojej štvrti, a tým som trýznivé myšlienky uzavrela.

Erick ďalej mlčal, len prikývol a zastal pri okraji cesty, aby som mohla vystúpiť. Netušila som, čo ho žralo a prečo sa so mnou nebavil, ale vlastne mi to bolo jedno. Ak to bolo z môjho uťahovania, tak aspoň trochu okúsil zo svojej vlastnej medicíny.

„Ďakujem,“ zašepkala som, otvorila dvere auta a vystúpila.

„Nie je zač,“ odvetil a konečne sa pozrel mojím smerom.

„A len tak medzi nami,“ len čo som vystúpila, obrátila som sa späť k nemu, „ja osobne som ti nesmierne vďačná, že si nás tej baby zbavil. Nikdy mi nebola pochuti a k Nickovi sa ani trochu nehodila,“ dodala som s úškrnom na tvári a zabuchla dvere.

„Raegan,“ začula som svoje meno a ešte skôr, ako som sa stihla nadýchnuť, stál už vedľa auta a prepaľoval ma ostrým pohľadom.

„Erick,“ oplatila som mu to.

„Nemôžeš to jednoducho nechať tak?“ šepol a bolo na ňom vidieť, že mal výčitky. Prezradil ho nešťastný pohľad.

„Môžem,“ uistila som ho, „ale myslela som to vážne.“

„Regie,“ potriasol hlavou a opäť si povzdychol.

„Áno?“ zaškerila som sa. Nevedela som síce vysvetliť prečo, ale z nášho rozhovoru som mala nesmiernu radosť.

„Ale nič,“ mávol rukou, nasadol do auta a šliapol na plyn. Zapojil sa späť do premávky a odfrčal preč. Ostal za ním už len prach.

„Tak toto bolo zaujímavé,“ povedala som si sama pre seba a s pocitom, že tento deň predsa len nedopadol najhoršie, som zamierila k domovým dverám.

2. KAPITOLA

Síce som si to poriadne nedokázala vysvetliť, ale od chvíle, čo som včera večer za sebou zavrela dvere, nedokázala som prestať myslieť na Ericka. Tá tajomná chémia alebo lepšie povedané reťaz, ktorá ma k nemu kedysi dávno priťahovala, tu stále bola. A aby toho ešte nebolo málo, celú noc som si nadávala do blbcov, že som ho nepozvala k sebe domov.

„Neuveríš, čo som včera zažila,“ prihovorila som sa Samovi, na ktorého som natrafila na chodbe po vstupe do nemocnice.

Sam bol môj bývalý spolužiak z lekárskej fakulty a jediný z kamarátov, ktorý si vybral pre svoj rezidenčný pobyt tú istú nemocnicu ako ja. Tým, že sme sa teraz vídali každý deň, naše priateľstvo naberalo na sile. V ťažké dni sme jeden druhého podržali, podporovali sa, občas si kryli i chrbát a spoločne oslavovali úspechy.

„Aj tebe dobré ráno,“ pozdravil ma, na čo som ja úplne zabudla.

„Jasné,“ pobavene som prevrátila oči. „Príjemné dobré ráno celému Chicagu a hlavne tebe, drahý Sam,“ radostne som zvolala a chytila sa ho za predlaktie.

„Vzhľadom na to, že z teba neťahá ako zo suda, zrejme za tvojou povznesenou náladou nestojí alkohol,“ predniesol a ďalej pokojne kráčal k výťahom.

„Za čo ma máš?“ urazene som ho štuchla laktom medzi rebrá.

„Jój,“ zvýskol a niekoľko ľudí sa na nás znechutene pozrelo. „Hej, buď trochu ohľaduplná k pacientom.“

„To som,“ usmiala som sa. „Ale ty nie si môj pacient.“

„Tak von s tým. Dobre viem, že ak mi to nepovieš teraz, tak do obedňajšej prestávky z toľkého šťastia buď exploduješ ako ohňostroj na Deň nezávislosti, alebo ma budeš celé doobedie bombardovať SMS-kami a ja v tejto chvíli skutočne netuším, čo by bol ten lepší prípad.“

„Bože,“ vytrhla som sa mu, „ty máš dnes ale bojovú náladu.“

„Aspoňže ty si dobre naladená za nás oboch,“ odvetil a privolať výťah. „Tak hovor,“ vyzval ma. „Podarilo sa ti dopísať tú správu pre Bryana?“

„Nie,“ povzdychla som si. „Vôbec som sa k nej večera nedostala.“

„A to už prečo?“ oči mu zažiarili vzrušením. „Bola si sa uprostred týždňa baviť v bare a bezo mňa?“

„Nie,“ zastonala som. „Celý večer som sedela doma, len som nebola schopná sa na nič sústrediť.“

„A to je tá vzrušujúca správa?“ zagúľal očami. „Alebo si konečne stretla nekreténa?“

„To neviem,“ rozžiarila som sa. „Ale stavím sa, že môj brat by s tebou nesúhlasil.“

„Fakt?“ povyťahol obočie, čím mi nevedome dal najavo, že ho moje rozprávanie konečne zaujalo. „Ako si na to prišla?“

„To by bolo nadhlo,“ mávla som rukou. „V skratke, pohral sa mu s babou, asi si vieš predstaviť, akým spôsobom, a tým ukončil ich dlhoročné priateľstvo.“

„Kretén je potom slabé slovo,“ odvetil a ustúpil mi stranou, aby som mohla vojsť do výťahu prvá. Sam bol vždy džentlmen.

„Možno,“ prehodila som a stlačila trojku.

„A čo ťa na tom tak rozohnilo, že ešte dnes nedokážeš poriadne lapit' dych?“ vyzvedal d'alej.

„No predsa on,“ zvrýskla som, keď mu to nedochádzalo.

„Nekecaj,“ prudko sa ku mne obrátil. „Ty si sa s ním vyspala? Po tom, čo vyviedol tvojmu bratovi?“ neveriacco na mňa vyplieš'al oči.

„Nie,“ capla som ho rukou po ramene.

„Ale chcela by si,“ tentoraz sa zasmial on a ja som celá očervenela.

„Kedysi áno,“ povzdychla som si.

„Stále ho chceš, len sa priznaj,“ začal si ma doberať.

„Nevravím, že by už nebol sexy, ale... no veď vieš.“

„Prišla si na to, že už je pre teba starý a so začínajúcimi šedinami?“

„Nemá šediny a nie je starý,“ začala som ho brániť.

„Podľa mňa vyzerá ešte lepšie ako kedysi. Je dospeljší, mocnejší, prít'azlivejší...“ zasnivala som sa.

„A pozvala si ho k sebe domov?“

„Nie,“ zaúpela som. „A to je ten problém. Zabudla som ho pozvať.“ Mala som chuť otrieskať si hlavu o stenu výt'ahu.

„A máš aspoň jeho telefónne číslo?“

„Ani k tomu sme sa nedostali,“ odvrátila som zahanebene pohľad.

„To nemyslíš vážne,“ chytil ma za ramená a jemne mnou zatriasol. „To si pred ním úplne skamenela?“

„Skoro, ale aspoň som ho prinútila, aby ma hodil domov. Keby som na neho tlačila viacej, utiekol by. Poznám ho, ver mi.“

„Mať tak tvoje problémy,“ teatrálne si povzdychol.

„Tebe sa to povie, keď si šťastne zadaný,“ precedila som pomedzi zaťaté zuby, a keď sa dvere výt'ahu otvorili, vystúpila som.

„Viem si vybrať,“ odvetil bez zaváhania a nasledoval ma.

Sam už tri rokov chodil so Shelby, dievčinou, ktorú zbalil v jeden upršaný deň v metre cestou na univerzitu. Prisadol si k nej, spontánne sa pustili do rozhovoru, a kým vystúpili, tak už bola ruka v rukáve. Občas som mu ten jeho vzťah závidela. Boli spolu šťastní, jeden druhého dopĺňali a hlavne sa podporovali. Boli zohraní, zadaní a zároveň slobodní, navzájom si dopriavali voľnosť, ktorá ich vzťah upevňovala a udržiavala.

Zakaždým, keď som sa Sama pýtala, ako im to takto môže vyhovovať a fungovať, len nevinne mykol plecom a spustil vyčerpávajúcu prednášku o dôvere. Podľa neho milovať znamenalo dôverovať druhej osobe a poskytnúť jej toľko voľnosti, koľko potrebuje nádherný motýľ na prežitie. Inak by vzťah bol len zákopovou vojnou, ktorá vedie k chybám a rozchodom.

„Láska je slepá,“ skonštatovala som a kráčala vedľa neho k šatniam.

„Tak už aspoň vieš, prečo je na svete toľko očných lekárov,“ zavtipkoval a chrptom otvoril dvere na mužskej šatni.

„Ha-ha-ha, veľmi vtipné.“

V šatni som sa prezliekla do lekárskej rovnošaty, upla si vlasy na temene hlavy a prehodila si cez krk stetoskop. Do vizity ostávalo ešte celých dvadsať minút, takže som si rýchlo naliala šálku kávy. Už som sa poznala a veľmi dobre som vedela, že keď vyjdem a zavriem za sebou dvere na lekárskej izbe, až do obedňajšej prestávky sa nezastavím. Nemocnica bola rušné miesto a ešte som za ten čas, čo som tu pracovala, nezažila ani jednu pokojnú zmenu.

Kým som dopila kávu, preletela som očami lekárskeho časopisu, potom som umyla šálku a odložila ju na odkvapká-

vač. Opustila som miestnosť a pridala sa k lekárom na rannú vizitu. Sam s nami nebol, pretože jeho to ťahalo k operácnym sálam. Jeho snom bolo stať sa kardiochirurgom.

Postupne sme obišli všetky izby, prešli a prehodnotili zdravotné stavy našich pacientov a rozhodli o ich ďalšom osude. Pár šťastlivcov sme poslali domov, ale ich posteľe neostanú dlho prázdne. Tak to už v nemocnici chodí. Na tento kolobeh som si už zvykla, ale za niektorými pacientmi mi občas bývalo smutno. Aspoň v ten prvý deň.

Neskôr, keď som si našla trochu času, zašla som za pacientom, ktorý bol u nás pomaly častejšie ako doma. Volal sa Hunter a trpel cystickou fibrózou, ktorá sa zaraďovala k najzriedkavejším, ale zároveň najčastejším dedičným chorobám.

Huntera som vždy obdivovala. Tá jeho chuť a vôľa žiť bola neuveriteľná. Už som ani nedokázala spočítať, koľkokrát u nás skončil s bronchitídou, ktorá mu išla rozorvať pľúca, alebo so silným zápalom okolo katétra pre sondu na umelú výživu, ktorú sme mu museli pod úplnou anestéziou nakoniec odstrániť, pretože mu hrozila sepsa.

„Ahoj,“ pozdravila som ho a prisadla si k nemu na posteľ. „Už som ti chýbala?“ povzbudivo som sa na neho usmiala.

„Ani nie,“ tiež sa usmial. „Ale mojím pľúcam evidentne áno. Opäť začali štrajkovať.“

Huntera som si veľmi obľúbila, pretože mi vždy vedel pozdvihnúť náladu. Aj napriek tomu, že trpel nevyliciteľnou chorobou, sršal optimizmom. Bol veselý, pozorný, ukecaný a za každú srandu ako ja. Možnože aj preto, že bol medzi nami len trojročný rozdiel, sme si tak dobre rozumeli.

A ani vzhľadovo nevyzeral na zahodenie. Nebyť kyslíkovej masky, ktorá sa stala neodlúčiteľnou súčasťou jeho života, človek by povedal, že sa živí modelingom.

Hunter bol mimoriadny krásavec. Tmavé hnedé vlasy, široké líčne kosti, drzo vystupujúca brada a husté tmavé obočie. Spolu s ostro zakončeným nosom a pevnými perami dávali jeho tvári veľmi mužný výraz. Navyše mal prenikavé sivé oči, ktoré túžili po poznaní a živote.

Hunterov zdravotný stav nebol ani trochu priaznivý, choroba sa vôbec nevyvíjala dobre a čoraz častejšie ho napádala rôznymi infekciami. Pľúca mu fungovali už len na štyridsať percent a dávali mu poriadne zabrat'. Jeho jedinou záchranou bola transplantácia pľúc, ale ešte sa pre neho nenašiel vhodný darca.

„Len sa ničoho neboj,“ vyriekla som povzbudivo. „Naše antibiotiká a mukolytiká si s tým hustým hlienom poradia. Raz-dva ťa postavíme na nohy.“

„Čo by som si bez vás len počal,“ usmial sa na mňa spod kyslíkovej masky.

„A my bez teba,“ odvetila som a jemne mu odhrnula vlasy z čela. Vôbec nevyzeral dobre, bol bledý, spotený, ale zmysel pre humor ho neopúšťal. „Teraz ťa nechám odpočívať. Neskôr sa za tebou ešte zastavím.“

Hunter mi neodvetil, len prikývol hlavou a privrel viečka. Mal za sebou náročnú noc, takže musel byť poriadne unavený.

Keď som opúšťala jeho izbu, premýšľala som nad tým, aký vie byť život nespravodlivý. Nepoznala som milšieho a zábavnejšieho človeka, ako bol Hunter, a aj napriek tomu mu na krk dýchala smrť. Jeho stav bol skutočne vážny, a hoci sa jeho meno už dlhší čas objavovalo na prvých priečkach zoznamu čakateľov, najst' mu vhodné pľúca nebolo ľahké.

Cez obedovú prestávku som sa pripojila k Samovi a jeho priateľom, s ktorými ma zoznámil. Síce som sa s nimi už stretla na chodbách lekárskej fakulty či v pred-

náškových sálach a laboratóriách, nikdy sme sa ani nepozdravili. Dokonca som sa s nimi aj počas posledných dvoch rokov, keď sme sa striedali na rôznych odborných stážach na klinikách, obchádzala.

Po ukončení lekárskej fakulty a získaní poverenia používať titul doktor sme sa so Samom, podobne ako väčšina čerstvo vyštudovaných lekárov, rozhodli pokračovať v ďalšom vzdelávaní a špecializovať sa v nejakom odbore. Ja som si vybrala pohotovostné lekárstvo, kým Sam vnútorné, a potom mal v pláne pokračovať v štúdiu ďalšie tri roky, aby sa stal kardiochirurgom.

Keď som sa dozvedela, že budeme stážovať v tej istej nemocnici, skákala som od radosti. So Samom, hoci medzi nami nikdy nič nebolo, sme si nesmierne dobre rozumeli a neraz mi bol počas štúdia oporou. A ani teraz to nebolo inak, hoci mal dosť svojich starostí, vždy si na mňa našiel čas. Mala som veľa známych, ale už iba jedného skutočného priateľa, na ktorého som sa vždy mohla spoľahnúť, a tým bol práve Sam.

Nikdy som nebola samotár, ale priateľstvá, ktoré som si povytvárala počas školy, sa nejako popretŕhali. Všetky moje kamarátky išli svojou vlastnou cestou, niektoré sa už povydávali, mali deti, a jediný kontakt, ktorý sme v súčasnosti medzi sebou udržiavali, boli občasné statusy na facebooku či instagrame.

„Zdúchol ti pacient?“ žartom do mňa drgol Sam, načo sa celé obecenstvo schuti zasmialo.

„Skôr mozog,“ strelila som po ňom drzým pohľadom. Nepáčilo sa mi, že to začal vyťahovať pred kolegami.

„Ach jaj,“ pozrel na mňa s pobavením v očiach a párkrát povytiahol obočie. „Ešte si ho nepustila z hlavy?“

„Čože?“ naraz sa všetky oči upriamili na mňa a čakali na moju odpoveď.

„Niekto sa na teba ulakomil?“ rozosmial sa Trevor, ktorý sa ma ešte minulý rok snažil zbalit’.

„Takže nie si opačne orientovaná, ako sme si všetci mysleli?“ pridala sa Will, za čo si odo mňa vyslúžil škaředý pohľad.

„To je ale smola,“ uťahoval si zo mňa dokonca aj Luke, ktorý mi z nich prišiel najnormálnejší. „Teraz už nemáme dôvod plánovať otvorenie tvojho srdca, aby sme ti zabezpečili väčší prísun lásky. Ja som si to už dokonca aj dopodrobna rozkreslil a presne viem, ktorú aortu by sme mali otvoriť ako prvú.“

„Ty vieš aj kresliť?“ odfrkla som si.

„Že váhaš,“ chvastal sa.

„Podľa mňa by iba stačilo urobiť aortokoronárne premostenie,“ pridala sa Trevor a trochu si poposadol.

„Máš pravdu,“ zapojil sa Sam. „Tým zabezpečíme dostatočný prívod krvi do srdcového svalu.“

„A zlepšením prekrvenia salepší i prívod kyslíka a živín do buniek srdca,“ dodal Luke.

„Och,“ hlasno som si vzdychla, ale ani jeden z nich nevenoval môjmu nesúhlasu pozornosť.

„Cieľom je zlepšenie funkcie buniek a tým celého srdca,“ odvetil opäť Trevor.

„Tým salepší prekrví a zároveň prekyslí srdce i mozog, aby správne fungoval a dokázal jej vpustiť do srdca chlapa,“ dokončil Sam.

„To vážne?“ skočila som im do reči a zlostne sa pritom na nich mračila. Namiesto ospravedlnenia, ktoré som vlastne od nich ani neočakávala, sa okolo stola rozšíril hlasný smiech.

Hoci bol ich smiech nákazlivý, nechcela som im dať najavo, že ma tými rečami vlastne aj pobavili.

„Ale no tak,“ začal si ma udobrovať Sam, ktorému neušlo, že sa moje oči zabávali spolu s nimi.

„Ste banda tupcov,“ zvolala som nakoniec s úsmevom na tvári a vstala zo stoličky.

„Ale aj tak nás máš rada,“ zakričal za mnou Trevor.

Bez otočenia som vystrela ruku a ukázala im prostredník.